

MENSEN ZIJN LUI

ONDERBOUW

Thijs Goverde

Mensen zijn lui

Het was de eerste koude dag van de herfst.

Iedereen die ademde, blies rook uit als een draak.

Alles in de wei was nat en koud.

Behalve Bles.

Bles was zo warm dat ze dampte, want ze had net een uur gelopen.

“Lekker,” zei Fik de hond. ‘Mag ik erbij komen staan?’

Hij moest het drie keer vragen, want Bles was een beetje doof.

“Je doet maar,” zei Bles toen ze hem eindelijk verstond.

Fik ging tussen Bles’ poten liggen en probeerde zich op te rollen tot een balletje. Een balletje hond..

“Mijn vacht is nog te dun voor de kou,” klaagde hij. “En ik mag ook niet in het huis, bij het vuur.”

“Hmf,” deed Bles.

“Was ik maar een mens,” mompelde Fik. “Dan kon ik een vuur maken. Mensen kunnen alles.”

“Wat zeg je?”

“Alles,” schreeuwde Fik. “Dat mensen alles kunnen!”

Bles blies boze stoom uit haar neus.

“Mensen kunnen niks,” bromde ze. “Ze kunnen geeneens een dikke vacht krijgen, als het winter wordt. Wij kunnen dat wel.”

“Maar ik heb ‘m nog niet,” jammerde Fik.

“Ren dan een paar keer de wei rond,” zei Bles. “Dan heb je ‘t zó weer warm.”

“Jottum! Goed idee!” En weg was Fik.

Toen hij terugkwam hijgde hij: "Lekker."
Hij nestelde zich weer tussen Bles' poten. Het was zachtjes gaan regenen, en hij gebruikte het paard als afdakje.

"Rondjes rennen om warm te worden," zei Bles bitter. "Dat doen mensen dus ook niet."

Haar toon beviel Fik niet.

"Mensen zijn súpér," zei hij streng.

"Ach, hou toch je muil, stomme hond. Super lui, dat zijn ze.

Hebben ze het koud? Dan rennen ze geen rondjes, hoor! Nee, ze **STOKEN EEN VUUR**

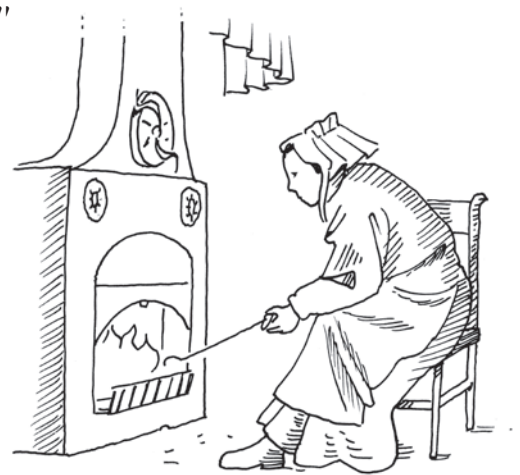
en ze gaan er doodstil voor zitten. En op dat vuur koken ze ook nog hun eten. Zodat ze niet zo hard hoeven te kauwen... Nou vraag ik je! Ze zijn zelfs te lui om hun eten te kauwen! En als er op het land gewerkt wordt, wie trekt er dan de ploeg? Ik! En als het

lijnzaad rijp is, wie trekt de **KAR** naar de molen?

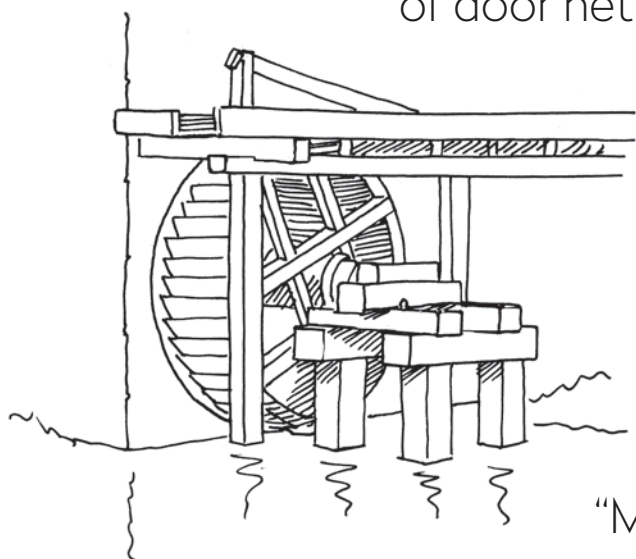
Alweer ik!"

"De **molen**," zuchtte Fik dromerig. "

Jaaaah, de molen! Wat een knappe uitvinding is dat, hè? De mensen zijn wel slim, Bles, dat moet je toegeven. Ze kunnen álles. Met hun molens. Graan malen, hout zagen, papier maken – ze kunnen zelfs meren droog maken, met hun molens! Nou, en als ze dan het zware werk laten doen door de wind,

of door het water van de beek – wat dan nog?

Dat is toch juist slim?"

"Ik verstond je niet," zei Bles.

"De **WATERMOLÉNI!**" gilte Fik. "Bij de beek! Bij de bee-heck! Waar ze papier maken!"

"Ik weet wel waar de watermolen staat,' bromde Bles.

"Maar ik hād het niet over een watermolen.

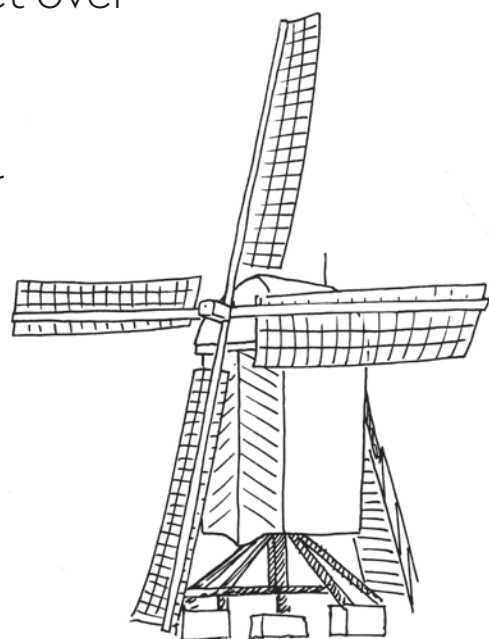
En ook niet over een **WINDMOLEN**.

Ik had het over de rosmolen. Waar de Boer lijnzaad in doet, om de olie eruit te stampen. En dat wordt niet door de wind of de beek gedaan, maar door een ros. En een ros is een paard. En je mag drie keer raden welk paard."

"Ben jij dat?" vroeg Fik vol bewondering.

"Mag jij in een echte molen lopen?"

Bles gaf geen antwoord. Vol walging draaide ze haar hoofd weg. Wat haar betreft was het gesprek afgelopen.

Maar Fik draafde achter haar aan, toen ze die middag weer moest. Van de boer mocht het, zolang hij Bles niet voor de voeten liep.

Het was lekker warm in de

ROSMOLEN, want daar brandt altijd vuur: warme olie is dunner, dus die loopt er beter uit. Ademloos keek Fik naar de

grote wielen en banden en stenen en stampers. Wat was dat toch knap allemaal!

Wat waren de mensen toch slim!

Maar alsnel ging hij er van door, want de boer verschoof een hendel en ineens begon de molen enorm veel lawaai te maken.

Geen wonder dat Bles zo doof is, dacht Fik.

Drie weken later bracht hij het paard weer een bezoekje. Hij vertelde over de fabriek die de boeren hadden gebouwd. Een fabriek om kaas te maken.

“...en al het werk wordt door één machine gedaan! Een stoommachine, waar steenkool in moet. Goed, he?”

“Hmf,” deed Bles. “Weet je wát goed zou zijn? Als de rosmolen op steenkool ging, zodat ik niet meer elke dag al die rondjes moest lopen.”

“Ach, jij met je gezeur,” zei Fik. “Ik ben dol op al die machines. De mensen worden steeds knapper. Ik ben toch zo benieuwd wat ze straks weer verzinnen!”

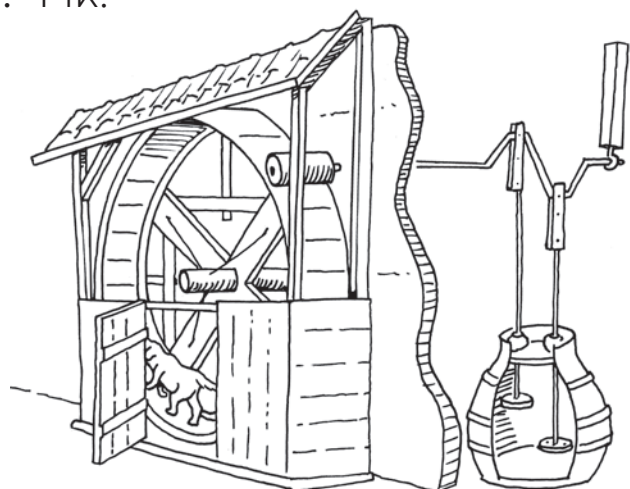
Drie weken later rende Fik weer naar Bles. “Een nieuwe machine!” juichte hij. “Er is een nieuwe machine op de boerderij! Ik zag een groot wiel en stampers en...”

Op dat moment riep de Boerin: “Fik!

Hier komen!”

Blij blaffend holde Fik naar de schuur.

Hij mocht het zien, het nieuwe wonder! Hoera! Het bleek een **TON** te zijn, waar je boter in kunt maken. Er zaten twee

stampers in, en die zaten heel knap vastgemaakt aan een groot, breed wiel. Als het wiel ging draaien, werd de room tit boter geklopt! Nou jaaaa! Knap hoor.

Nieuwsgierig snuffelde Fik aan het wiel. Waar zou deze machine op draaien? Wind? Water? Steenkool? Nee, vast iets nieuws, iets heel moderns... Benzine?

“Ja Fik,” lachte de Boerin. “Da’s een mooi ding, hè? Is nog van mijn opa geweest. Ik had ‘m al lang een keer op moeten halen... Nu kun jij eindelijk ook eens wat nuttigs doen, hier in huis!” En hup, ze tilde hem op en zette hem in het wiel.

“En nou lopen, beest!”

En Fik liep. Hij liep maar door en door, net zo lang tot hij dacht: “Bles had gelijk. Mensen zijn super lui! Er is maar één ding dat ze graag doen... Nieuwe manieren verzinnen om alles en iedereen voor hen te laten werken!”

einde